PÄIVÄSTÄ TOISEEN

Yliopistolle kävelee luentopaikasta riippuen 5–10 minuutissa. Aamulla mennessä koko matka on jopa alamäkeä. **KOTIELÄINTIETEEN JA ELÄINLÄÄKETIETEEN OPISKELIJA SANI KARJALAINEN**

27.03.13

Aurinko nousee

Helsingissä kello 6.00
ja laskee kello 18.52
Oulussa kello 5.53
ja laskee kello 18.56
Utsjoella kello 5.39
ja laskee kello 18.58

Päivän sana

27.3. Pilatus vetosi uudestaan heihin, sillä hän halusi vapauttaa Jeesuksen. Mutta he huusivat vastaan: ”Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!” Luuk. 23:20–21

Nimipäiviä

Tänään keskiviikkona: Sauli, Saul

Mietelause

Viis muodista, tärkeintä säilyttää ryhtinsä.

Jarkko Laine

KUOLLUT

Metsänhoitaja, MMT Olavi Rautiainen

Metsänhoitaja, MMT Olavi Rautiainen kuoli vaikean sairauden murtamana 20.2.2013. Hän oli syntynyt Kuopion maalaiskunnassa 5.10.1952.

Hän pääsi ylioppilaaksi Kuopion yhteislyseosta 1971 ja valmistui metsänhoitajaksi Helsingin yliopistosta 1977.

Valmistuttuaan hän toimi tutkijana metsäntutkimuslaitoksessa ja sen jälkeen Lieksan metsänhoitoyhdistyksen toiminnanjohtajana. Vuonna 1982 hän tuli Suomen metsäkeskuksen Pohjois-Savon alueyksikön edeltäjän, Pohjois-Savon piirimetsälautakunnan palvelukseen.

Olavi Rautiainen toimi koulutuspäällikkönä, piirimetsänhoitajana sekä viestintä- ja kehittämispäällikkönä ennen nimittämistään Pohjois-Savon metsäkeskuksen johtajaksi 2004. Tästä tehtävästä hän jäi työkyvyttömyyseläkkeelle 2010. Monista luottamustehtävistä tärkeimpiä olivat Pohjois-Savon 4H-piirin ja Pohjois-Savon metsänhoitokoulusäätiön hallitusten puheenjohtajuudet.

Olavi Rautiainen oli 1980-luvun lopulla ja 1990-luvulla keskeinen Pohjois-Savon metsänhoitoyhdistysten toiminnan kehittäjä.

Rautiainen toimi kansainvälisissä kehitysyhteistyötehtävissä yli kuuden vuoden ajan Tansaniassa ja Nepalissa 1980- ja 1990-luvuilla. Nepalista hän hankki aineiston tohtorin väitöskirjaa varten. Olavin luonteelle tyypillisesti kutsu väitöstilaisuuteen tuli melkoisena yllätyksenä koko työyhteisölle.

Olavi Rautiainen oli kiinnostunut metsäntutkimuksesta ja oli yksin tai yhdessä muiden kanssa tekijänä parissakymmenessä eri tutkimusjulkaisussa.

Lapsuus- ja nuoruusvuosina hän tutustui savolaiseen metsäluontoon marjastaen, kalastaen, metsästäen, lintuja tarkkaillen, valokuvaten ja metsänhoitotöissä. Hän oli toimittamassa Metsäkuva elää -kirjaa, jossa eri puolilta Suomea eri ajankohtina samoista maastokohdista otetuista kuvista näkee metsämaiseman muutoksen.

Käytännön metsätyöt olivat hänelle mieluisa harrastus, jossa säilyi tuntuma metsien hoitoon. Suovun salomailla syntynyt aito ja lämmin luontosuhde heijastui monin tavoin hänen työhönsä.

Olavi Rautiainen suhtautui asioihin myönteisesti, hän oli helposti lähestyttävä, uusia asioita rohkeasti kokeileva ja huumorintajuinen. Perhe oli hänelle aina kaikki kaikessa. Läheisiä lisäksi Olavia jäivät suremaan ja kaipaamaan laaja joukko työtovereita sekä opiskeluaikaisia kurssikavereita.

RISTO HELLE
TAUNO PARTANEN
Kirjoittajat ovat Olavi Rautiaisen työtovereita Suomen metsäkeskuksesta.

KOULUPÄIVÄKIRJA

Suvaitsemmeko?

Maahanmuuttokeskustelu alkaa saada outoja piirteitä. En oikein tiedä, onko maahan tullut ja sittemmin kohulla maasta lähtenyt Umayya Abu-Hanna oikea henkilö kuvailemaan, miten maahanmuuttajien lapsia kohdellaan. Varsinkin, kun hän räväyttää epäilyttävän kuvan suomalaisista, lapsille räyhäävistä mummoista. Tulee mieleen itäisen naapurin erheet meidän sosiaalihuollostamme. Abu-Hannan epäuskottava kertomus halventaa monia arvokasta työtä tekeviä isovanhempia, jotka voivat ihan syystä olla ärtyneitä tästä maahanmuuttopolitiikan hellimästä vapaamatkustajasta.

Siksi on pakko kaivaa muistiinpanoista esiin toisenlainen yksityiskohta, miten koulu haluaa olla tiennäyttäjänä, kun oppilaana on monikansallisia lapsia.

Itsekehu on vastenmielisimpiä narsismin muotoja, mutta sanon kuitenkin, että esitin oman kouluni ohjelmaan, että pidetäänpä somalipäivä. Niinpä otimme yhteyttä kotikaupunkimme somaliyhteisöön. Kutsuimme johtajan ja opettajan neuvotteluun. Halusimme järjestää koulullamme somalipäivän, jolloin lapset saavat tutustua toisiinsa arkisissa askareissa.

Sovittiin vieraiden ruokailu. En muista että koulun keittiö olisi koskaan muuttanut annettuja ruokalistoja. Nyt kysyttiin päivän ruokatoiveista. Juhlasali varattiin rukoushetkeä varten. Sen jousto-ovet suljettiinkin hienotunteisesti ja koulu hiljeni rukoushetken ajaksi. Jopa kompassilla oli katsottu suunta Mekkaan.

Iloinen odotusmieli näkyi oppilaiden kasvoilla, kun koko koulu oli pihalla vastaanottamassa vieraita. Oppilaat veivät somalilapset välituntileikkeihinsä. Opettajat toivottivat aikuisvieraat tervetulleiksi, jolloin syntyi heti kulttuurien kohtaamisero: somalijohtaja käänsi kylkensä, kun naisopettaja tarjosi kätensä.

Päivästä jäi mielleyhtymiä, jotka lähtivät positiivisesti elämään. Koettiin, että meillä on erilaisia tapoja, mutta voimme kuitenkin toimia yhdessä. Minullekin jäi ikuinen muisto tuosta somalipäivästä. Kun olimme välituntileikeissä mukana, hyppäsin narua tyttöjen kanssa. (Vaimoni sanoi että olin mielipuuhassani, hyppelemässä tyttöjen seurassa!) Ja kun ponnistin vuorollani, somalityttö hyppäsi pohkeelleni. Kuului vain pamaus pihalla ja niskassa soi. Akillesjänteeni oli kerrasta poikki. Sen jälkeen en opettanut liikuntaa.

Oli se näky, kun rehtori käsi kipsissä työnsi minua, pyörätuolissa istuvaa, sairaalan käytävällä leikkaukseen. Hän oli pudonnut piirustuksia laittaessaan ja katkaissut kätensä luun.

Palaanpa vielä Abu-Hannaan. Hän sai Suomi-palkinnon kulttuurin hyväksi tekemästään työstä. Näin vuosikymmeniä suomalaista kulttuuria kokeneena ja tehneenä voin mieli kirkkaana kysyä: Miksi? Häneltä olisi voinut odottaa korkeaa eettistä moraalia ja erilaisten ihmisten elämäntasoittajaa. Mutta hän olikin räväsuu ja lähti maasta joka hänet palkitsi. Ja haukkui perään.

Suvaitsemattomuuttako? Suomalaisen kulttuurin pitäisi lopettaa mielistely ja tuntea oma arvonsa. Koulussa ja sosiaalisissa yhteyksissä hänen tapaisensa eivät pärjäisi.

MATTI SUMMANEN
on vantaalainen kirjailija ja opettaja.

matti.summanen@pp1.inet.fi

Maatalousylioppilaiden kylä pitää perinteistä kiinni

Maatalousylioppilaiden Latokartanon ylioppilaskylässä Helsingin Viikissä perinteet elävät ja asukkaat viihtyvät. Kylä viettää 60-vuotisjuhliaan tänä vuonna.

MARKKU VUORIKARI

Opiskelijat Sani Karjalainen, Kaisu Mälkiä, Juha-Matti Toppari ja Heikki Sampolahti viihtyvät Latokylässä. Taustalla ensimmäisinä valmistuneet A ja B-talot.

Kun ensimmäiset opiskelijat muuttivat Latokylään vuonna 1953, oli Viikki vielä muuten rakentamaton.

Aivan ylioppilaskylän vieressä sijaitseva Helsingin yliopiston maatalous- ja metsätieteellinen tiedekunta alkoi rakentua paikalleen 1960-luvun alussa.

Työ maatalousalan opiskelijoiden opiskelija-asuntojen rakentamisen puolesta alkoi 1940-luvun lopulla, kun Helsingin yliopiston maatalousopetus päätettiin sijoittaa Viikkiin.

Opiskelijajärjestöt Sampsa, Agro-Forst ja kotitalousylioppilaat perustivat kylän rakentamiseksi maatalousylioppilaiden liiton 1950.

Latokylän kahden ensimmäisen talon rakentaminen alkoi vuonna 1952 ja ne valmistuivat seuraavana vuonna.

Latokylän ensimmäisinä vuosina opiskelijat kulkivat luennoille kaupungin keskustaan. Alkuvuosina kävellen koko seitsemän kilometrin matkan.

Ajan saatossa Viikki on kehittynyt. Ylioppilaiden Latokylään kuuluu nyt kuusi taloa, lisäksi metsäylioppilaat sekä Helsingin seudun opiskelija-asuntosäätiö ovat rakentaneet alueelle omat opiskelija-asuntonsa, yliopiston kampusalue on laajentunut ja muita asuintaloja sekä palveluja on tullut alueelle runsaasti.

”Kylä yhdistää”

Latokylällä on suuri merkitys siellä asuville opiskelijoille.

”Kyllä jokaiselle agronomille tulee opiskeluajoista ensimmäisenä mieleen ainejärjestötoiminta ja Latokylä”, maatalousekonomiaa opiskeleva **Heikki Sampolahti** toteaa.

”Täällä tuntee naapurit ja kylä yhdistää”, kotieläintiedettä ja eläinlääketiedettä opiskeleva **Sani Karjalainen** kertoo.

Asunnot menevät kuumille kiville, asunnonhakijoita on vuosittain enemmän kuin vapaita asuntoja.

”Asukkaat viihtyvät hyvin kylässä. Siitä kertoo jo se, että moni saattaa asua koko opiskeluaikansa samassa solussa”, toteaa maatalousekonomiaa opiskeleva **Juha-Matti Toppari**.

Lähellä luontoa

Latokylän sijainti on opiskelijoiden mukaan ihanteellinen.

”Yliopistolle kävelee luentopaikasta riippuen 5–10 minuutissa. Aamulla mennessä koko matka on jopa alamäkeä”, Karjalainen kertoo.

Opiskelijat toteavat luonnon ja Viikin koetilan peltojen olevan tärkeitä maalta muuttaneille nuorille.

”Kylä on lähellä luontoa, mutta palvelutkin ovat nykyisin lähellä”, elintarvikekemiaa opiskeleva **Kaisu Mälkiä** sanoo.

Kylässä asuminen myös tukee opintoja. Asukkaina Latokylässä on ruokaketjun eri osa-alueiden opiskelijoita maatalous-, elintarvike- ja ravitsemustieteistä.

”Laaja opiskelijoiden joukko antaa ymmärrystä muista aloista ja samalla tutustuu näiden alojen opiskelijoihin”, Mälkiä sanoo.

Vapaa-aikaan kylä tarjoaa asukkailleen muun muassa yhteistä liikuntaa ja illanviettoja.

Soluasuntopaikkoja opiskelijakylässä on 128 ja yksiöitä sekä kaksioita yhteensä 63 kappaletta.

Perinteet jatkuvat

Katkeamaton opiskelijoiden ketju vuosikymmenten ajan on säilyttänyt vanhat perinteet elossa.

Kylän kevätjuhlassa on edelleen samoja ohjelmanumeroita kuin 1950-luvulla.

Myös kylän hallinnossa on pidetty kiinni vanhoista perinteistä. Jokaisesta talosta valitaan vuosittain herastuomari ja suntio, jotka kuuluvat kylän lautakuntaan. Lautakunta päättää muun muassa uusien asukkaiden valinnasta ja kylän sisäisistä asioista.

Lautakuntaan kuuluu myös kylän oltermanni, joka on kylän entinen jo työelämään siirtynyt asukas.

”Perinteistä aiotaan pitää jatkossakin kiinni. Latokylällä on paikkansa opiskelijoiden elämässä tulevaisuudessakin”, opiskelijat toteavat.

TUURE KIVIRANTA

Kaikille vanhoille asukkaille avoimet kylän 60. kevätjuhlat ovat 20.4. klo 15 alkaen Viikin monitoimitalolla. Ilmoittautumiset 4.4. mennessä latokartano@helsinki.fi tai 09 3877133.

> Kyllä jokaiselle agronomille tulee opiskeluajoista ensimmäisenä mieleen ainejärjestötoiminta ja Latokylä.«
>
> **HEIKKI SAMPOLAHTI**

ANTTI HIRSAHO

Latokyläläiset asuvat Viikin Talonpojantiellä.

OPISKELIJOIDEN KOTIALBUMIT

Kylän kevätjuhlassa vedetään köyttä tänäkin vuonna. Kuvassa köydenvetoa vuonna 1963.

Ensimmäiset talot Latokylään rakennettiin vuosien 1952 ja 1953 aikana.

HEVOSELÄMÄÄ

Virkun tempaukset

Minä näin sen jo kaukaa. Se oli hurjan iso.

Ruskeat harjakset liehuivat kesätuulessa, kun se nyökytteli päätään ylös alas. Näytti kuin se olisi halunnut sanoa, odottakaas vain, vielä se on meikäläinen vapaa kunhan tämä työ on tehty.

Annoin katseen lipua pitkin sen ylvästä olemusta. Yletyin hädin tuskin sen hampaita laskemaan. Oli kai muutenkin parempi pysytellä etäällä, kun en edes tuntenut hevosta.

Taas se kuopi peltomaata kavioilla. Se oli valjastettu heinäkärryjen eteen. Se näytti tuumivan, että joko lähdetään eteenpäin. Aurinkokin porotti kuumasti ja vesitauko olisi varmasti ollut poikaa. Se hirnahti niin että niskakarvani nousivat pystyyn.

En ollut vielä koskaan ollut näin lähellä tuota hevosta. Kunnioitin sitä suuresti, ehkä vähän pelkäsinkin.

Vieressä seissyt isä kiiruhti Virkun luo, taputteli sitä tottuneesti selkäpuolelle ja jutteli mukavia. Virkku nyökytteli päätään kuin olisi ymmärtänyt joka sanan. Isä siirteli harjakset pois silmien edestä ja ruskeat silmät näyttivät kuin olisivat iskeneet pieniä kipinöitä. Kyllä Virkku hevosmiehen tunnisti. Tyhmä hevonen se ei ollut ensinkään.

Myöhemmin samana kesänä lähdimme tyttöporukalla uimaan. Olimme kesälomalla maalla, missä lähellä asuvista serkuista sai samanikäistä seuraa. Naurunremakka täytti raitin rantaan asti, kun juoksimme kilpaa.

Virkku juoksi mukana hevoshaan aidan takana. Kun seisahduin katsomaan sitä, se katsoi hetken takaisin, polkaisi sitten

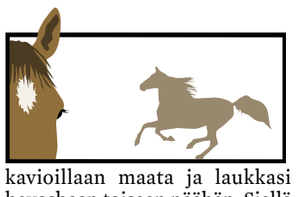

kavioillaan maata ja laukkasi hevoshaan toiseen päähän. Siellä se pysähtyi ja kääntyi katsomaan taaksepäin kuin tarkistaakseen seurasinko sitä. Leikkiä se olisi halunnut.

Myöhemmin samana kesänä olimme serkkujen kanssa piilosilla. Kun Virkku ei ollut töissä, se oli joko hevoshaassa tai rautakankeen kiinnitetyn köyden päässä mummolan pihamaalla.

Mummolassa oli paljon isoja ruusupensaita, joiden kätköihin ajattelin piiloutua. Mennessäni näin Virkun pureksimassa heinää kauempana pihamaalta, lähellä korjattua heinäpeltoa.

Piilouduin pensaaseen piikkejä uhmaten ja toivoin, ettei minua ainakaan ensimmäisenä löydettäisi. Minuutit olivat pitkiä.

Sitten alkoi kuulua kavioiden kopse. Virkku laukkasi ohi ruusupensaiden rantaan päin. Irtauduin pensaan kätköistä pihalle ja näin Virkun kavioiden pöllyttävän rantatietä. Kopse vaimeni ja ilmassa kiiri vapauden hirnahdus jos toinenkin. Virkku oli karannut!

Mennessäni sisälle kertomaan pappa vain nauroi. Ei ollut kuulemma ensimmäinen eikä varmaan viimeinenkään kerta, kun Virkku oli vapauttanut itsensä.

Ei se kuitenkaan koskaan mennyt kauas. Aina se oli löytynyt. Sellainen oli lapsuuteni hevonen Virkku.

BIRGITTA HOBE
Kotka

Pääsiäinen muuttaa aukioloja

Pääsiäinen sulkee kauppoja, pankkeja ja posteja sekä muuttaa palvelupisteiden aukioloaikoja.

Kiirastorstaina 28. 3. useimmat kaupat ovat avoinna normaalisti. Pitkäperjantaina 29. 3. ja ensimmäisenä pääsiäispäivänä eli sunnuntaina 31. 3. kaupat ovat kiinni. Lankalauantaina 30. 3. kaupat ovat puolestaan avoinna pääosin tavalliseen tapaan.

Toisena pääsiäispäivänä eli maanantaina 1. 4. isot kaupat pysyvät suljettuina. Pienet kaupat saavat olla auki neljä tuntia.

Alkot ovat auki torstaina kello 20:een. Perjantaista maanantaihin Alkot ovat kiinni.

Kesäaika alkaa sunnuntain vastaisena yönä. Viisareita siirretään aamukolmelta tunti eteenpäin.

Postit ja pankit kiinni

Kiirastorstaina postin omat myymälät palvelevat kello 18:aan, paitsi Lemin posti kello 17:ään. Konttorit ovat pääosin kiinni perjantaista maanantaihin.

Palveluyritysten yhteydessä toimivat postit palvelevat pääsääntöisesti kunkin yrityksen aukioloaikojen mukaan.

Kiirastorstaina pankit sulkevat ovensa kello 13, ja ovat auki normaalisti tiistaina.

Ylimääräisiä junavuoroja

VR:n kaukoliikenteessä junat kulkevat kiirastorstaina perjantaiaikataulun mukaan. Perjantaina, sunnuntaina ja maanantaina liikennöidään sunnuntain aikataulun mukaan. Lauantaina käytössä on normaali lauantaiaikataulu. Pääsiäisenä liikenteessä on ylimääräisiä junavuoroja.

Linja-autoliikenteessä osa vuoroista jää pyhinä kokonaan ajamatta. Matkahuolto suosittelee tarkistamaan aikataulut osoitteesta *matkahuolto.fi* tai maksullisesta palvelunumerosta 0200 4000.

Tieliikenteessä vilkkaimmat päivät ovat torstai ja maanantai. Autoliiton vapaaehtoisen tiepalvelun tehostettu päivystys, Operaatio Pajunkissa, on töissä torstaista maanantaihin. Apua saa ympäri vuorokauden maksullisesta numerosta 0200 8080.

Lasten ja nuorten puhelin päivystää perjantaista maanantaihin joka päivä kello 14–17 maksuttomassa numerossa 116 111.

STT

Perinteinen Maaseudun Tulevaisuuden värikäs ja runsas pääsiäisnumero ilmestyy torstaina 28.3.2013

Ilmestyy	Sisäänjättöaika
To 28.3.	Ti 26.3. klo 16.00
Ke 3.4.	To 28.3. klo 16.00

Lehti ei ilmesty pe 29.3. eikä ma 1.4.

Ilmoitusvaraukset:
p. 020 413 2321

Aineistot:
ilmoitus@maaseuduntulevaisuus.fi

MAASEUDUN TULEVAISUUS
Suomen 2. luetuin päivälehti
Lukijamäärä 323 000 (KMT 2012) • Levikki 81 774 (LT 2012)